

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. ХАСКОВО, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, VI-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-Д.А**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ Г. ДЕЛЧЕВА**
като разглежда докладваното от **ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-Д.А**
Гражданско дело № 20225600100604 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 432, вр. ал. 1 вр. чл. 380 КЗ вр. 497 от КЗ.

Гражданско дело № 604/2022 г., по описа на Окръжен съд – Хасково е образувано по искова молба с вх. № 7385/11.10.2022 г., подадена от Р. А. А., ЕГН *****, действащ лично, както и със знанието и съгласието на своята майка Г. С. М., с общ постоянен адрес: ****, чрез Адвокатско дружество „Г. и М.“, представлявано от адв. К. Г., със съдебен адрес: ****, против Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от А. Л. и Р. Д. – изпълнителни директори.

Предявен е иск с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ за сумата от **50 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди**, претърпени от Р. А. А. вследствие на настъпило ПТП на 11.10.2017г., /първоначално предявен като частичен иск за сумата от 26 000 лева от 60 000 лева/, изменен с определение в съдебно заседание от 29.05.2023 г./, ведно със **законната лихва** върху обезщетението за неимуществени вреди, **считано от** датата на настъпилото ПТП – **11.10.2017г.**, до окончателното ѝ заплащане. Претендира се адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

В исковата молба се твърди, че на 11.10.2017 г., около 19:20 ч, на път III-8008, km. 3,500 в близост до гр. Хасково, е настъпило ПТП между МПС марка ***, модел ***, с рег. № ***, управлявано от Х. И. Н. и ППС (каруца) теглена от животинска тяга (кон), управляван от Р. И. Г., при следния механизъм на настъпилото ПТП: на 11.10.2017 г., около 19:20 ч, на път III-8008, km. 3,500 с посока от с. Узунджово към гр. Хасково, МПС марка ****, с рег. № ***, поради движение с несъобразена скорост с релефа на местността, с характера и интензитета на движението и с конкретните условия на видимост, удря движещото се по пътно пред него ППС (каруца) теглена от животинска тяга, управлявано от Р. И. Г.. В резултат на удара, каруцата се разтрошила на парчета, а намиращите се в нея хора изхвърчат и падат на земята, получавайки множество тежки телесни увреждания. Едно от тежко пострадалите лица намирали се в каруцата бил ищецът Р. А. А..

За пътния инцидент бил съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 94/11.10.2017 г., по описа на ОДМВР-Хасково. По случая било образувано разследване по ДП № 1062/2017 г., по описа на РУ на МВР-Хасково, съответно пр. пр. № 1917/2017 г., по описа на РП-Хасково, което към настоящия момент приключило, като причинилият катастрофата водач Х. Н. признал своята вина, за което сключил споразумение с прокуратурата, одобрено с протоколно определение от 14.09.2020г. по НОХД № 448/2020 г., по описа на РС-Хасково. Споразумението било задължително за граждански съд по въпросите относно това, дали е извършено деяние, неговата противоправност и виновността на дееца.

Непосредствено след настъпване на инцидента ищецът бил откаран по спешност в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – гр. Пловдив, където бил хоспитализиран за периода от 12.10.2017 – 19.10.2017 г. След извършени му редица прегледи, медицински изследвания и рентгенографии лекарите установили, че в резултат на процесното ПТП ищецът получил травматични увреждания, изразяващи се в счупване на 5-ти и 7-ми шиен прешлен; счупване на дясната ключица; счупване на тялото на дясна бедрена кост, ведно със счупване на кръстеца на таза и на дясната хълбочна кост; счупване на тялото на лява бедрена кост, ведно със счупване на кръстеца на таза; контузии на десен бял дроб.

Виновният за пътния инцидент водач попадал в кръга на лицата, чиято оТ.орност за причинени вследствие на ПТП вреди, се покрива от застраховката „гражданска оТ.орност“, сключена със Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД – застрахователна полица BG/23/117002630384, валидна от 06.10.2017 г. до 05.10.2018 г.

В срока по чл. 496, ал. 1 от КЗ ответното дружество не било определило и изплатило на ищеца застрахователно обезщетение, поради което последният предявил претенциите си по съдебен ред и били образувани гр. д. № 8616/2018 г., по описа на СГС, приключило с Решение № 921/04.02.2020 г. и в.гр.д. № 2954/2020 г., по описа на САС, приключило с влязло в сила Решение № 5/05.01.2021 г., поправено с Решение № 34/12.01.2021 г.

В мотивите на Решение № 5/05.01.2021 г. по в.гр.д. № 2954/2020 г., по описа на САС било прието, че ищецът не претендирал обезщетение за всички претърпени от него неимуществени вреди, т.е. имало разминаване между уврежданията, посочени от вещото лице в приетата по делото КСМАТЕ и тези, посочени в протоколно определение от 14.09.2020 г. по НОХД 448/2020 г., по описа на РС-Хасково. Разминаването се съдържало в това, че вещото лице по приетата в производството пред СГС експертиза, посочило следните увреждания: счупване на 7-ми шиен прешлен, счупване на дясна ключица, счупване на двете бедрени кости, счупване на кръстеца на таза, счупване на дясната хълбочна кост, контузия на главата с подкожен кръвоизлив. В решението на въззивната инстанция било прието, че ищецът е имал и други увреждания, извън посочените от вещото лице по КСМАТЕ, които обаче не били претендирани за обезщетяване в рамките на производството пред СГС и САС.

Уврежданията, за които ищецът не претендирал обезщетение били следните: счупване на 5-ти шиен прешлен; контузия на десен бял дроб, видими загрозяващи белези по тялото на пострадалия.

С оглед изложеното, въз основа на влезлите в сила решения и на основание чл. 432, ал. 1 вр. чл. 498, ал. 3 от КЗ се обосновавал правният интерес от предявяването на настоящия иск.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът – Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД е депозирал писмен оТ.ор, чрез Адвокатско дружество „Х.ва, Т. и И.“, представлявано от адв. Т. Т., в който се излагат подробни становища по допустимостта и основателността на предявената искова претенция.

Изразява се становище за недопустимост на предявения иск, тъй като между същите страни, за същото ПТП, вече бил проведен общ исков процес. Претенцията в предходното производство била формулирана като искане за застрахователно обезщетение в

размер на 150 000 лева за претърпените от ищеца неимуществени вреди, причинени в резултат на ПТП, настъпило на 11.10.2017 г., включващо претенция за всички неимуществените вреди, които ищецът претърпял вследствие на процесния пътен инцидент. Ирелевантно било какво е установено в рамките на това исково производство, като ответникът намира, че е абсолютно недопустимо към настоящия момент в рамките на нов исков процес да се иска пререшаване на същия спор. Твърди се, че в случая не се касае за частично заведен иск, нито за иск, в който са обособени само една част от вредите, в която хипотеза било допустимо впоследствие да се претендира останалата част в друг исков процес. Напротив, от първоначалната искова молба по гр. д. №8616/2018г. по описа на СГС ставало ясно, че вредите са искани общо и в цялост, с което се аргументира недопустимост на настоящата искова молба. Исковата молба била недопустима и поради непредставяне на доказателства за предявяване на писмена претенция по реда на чл. 380 от КЗ.

Ответното дружество оспорва предявения иск за неимуществени вреди по основание и размер, който бил прекомерен.

Оспорват се твърденията относно механизма на осъществяване на процесното ПТП и наличието на вина на водача Х.в И. Н.. Ответникът оспорва твърдението, че вследствие на процесното ПТП, ищецът търпи неимуществени вреди, описани в исковата молба като вид и характер вреди, твърденията за тяхната продължителност, както и твърденията за наличие на причинно-следствена връзка с ПТП от 11.05.2017 г., които да обуславят претендираните размери на застрахователно обезщетение. Твърди се, че ищецът не доказва да е търпял болки и страдания, които да обосновават търсеното обезщетение. Размерът на иска бил в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл. 52 от ЗЗД, поради наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, настъпило като резултат от нарушение на вменените му по смисъла на ЗДвП задължения. На основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, размерът на обезщетението следвало да бъде намален, съобразно приноса на пострадалия. На ищеца А. вече му било изплатено справедливо обезщетение в размер на 80 000 лв., което се отнасяло за всички претърпени от него вреди вследствие на процесния пътен инцидент. Обезщетението за претърпени неимуществени вреди не трябвало да води до неоснователното обогатяване на пострадалия, а да оТ.аря не претърпените от него вреди.

В конкретния случай, според ответника, в голяма степен за получените увреждания вина имал водачът на каруцата Р. Г., който не бил спазил законоустановените изисквания и създал значителна опасност както за себе си, така и за останалите участници на пътното платно. Според ответното дружество с действията си на пътното платно Р. Г. нарушил и разпоредбата на чл.15 ал.5 ЗДвП, съгласно която водачите на превозни средства с животинска тяга „...може да използват за движение разположения отдясно по посоката на движението им пътен банкет, ако той е годен за това и ако това не пречи на другите участници в движението“.

Ответникът оспорва акцесорния иск за лихва по основание, размер и началния момент, от който се иска нейното присъждане, поради неоснователност на главния иск, така и поради неоснователност на исканата лихва, поради обстоятелството, че ответното застрахователно дружество не било изпадало в забава.

Така обосновано се иска отхвърляне на исковете, като неоснователни и недоказани. Претендират се разноски.

В с.з. ищецът Р. А. А., действащ лично, както и със знанието и съгласието на своята майка Г. С. М., чрез процесуалния представител адв. А.М., поддържа предявените искови претенции и моли за уважаването им в пълен размер. Претендира се адвокатско възнаграждение за оказано безплатно процесуално представителство, съгласно представен по делото списък на разноските по чл. 80 от ГПК. Релевира се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В с.з. ответникът Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД, чрез пълномощника адв. А. моли исковете да бъдат отхвърлени като

неоснователни и недоказани. Претендират се разноси, съгласно представен по делото списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

В определения от съда срок, е постъпила писмена защита от процесуалния представител на ответника.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства съобразно разпоредбата на чл. 235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

В настоящото производство, се претендира обезщетение за неимуществени вреди, вследствие настъпили телесни увреждания, а именно: счупване на 5-ти шиен прешлен; контузия на десен бял дроб; видими загрозяващи белези по тялото на ищеца Р. А., които според последния се намират в пряка причинно-следствена връзка с претърпяното ПТП и не са били предмет на първоначалната искова претенция на пострадалия, с оглед на което същият не бил обезщетен за тях.

По делото няма спор, че на 11.10.2017г. е настъпило ПТП, в резултат на което ищецът Р. А. А. е получил телесни увреждания.

Към датата на настъпване на ПТП – 11.10.2017г., деликвентът Х. Н. е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД.

Видно от служебно изисканите и приобщени по настоящото дело: гр. д. № 8616/18г. по описа на СГС, и гр.д. № 2954/2020г. по описа на Апелативен съд - София, с искова молба вх. № 89476/27.06.2018г. пострадалият – ищец в настоящото производство Р. А. А. чрез, законния представител Г. М. е предявил искиви претенции пред граждански съд за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, причинени в резултат на настъпилото на 11.10.2017г. ПТП.

В исковата молба, депозирана пред СГС, са изложени твърдения, че в следствие на ПТП Р. А. получил множество телесни увреждания, като ищецът бил приет в УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – Пловдив със следните наранявания: счупване на тялото на бедрената кост, закрито; фрактура диафизис феморис билатералис; двете бедра в областта на диафизите с деформация, оток, патологична болка, костни крипитации и патологична подвижност, пълна функционална немощ на двата крака; кефалхематом в областта на ляво око и лява скула; прекъсване на контура на дясната ламина на 5-ти цервикален прешлен; дискретна спондилолистеза на С5 спрямо С6; тялото на С7 също леко снишено; наличие на контузионни промени на белите дробове, вдясно по паренхимата; фрактура на дясна клавикула. Поради тежестта на травмите, Р. А. бил подложен на оперативна интервенция с открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация и поставяне на метална плака с 9 винта на лявото бедро. На същия били дадени препоръки да носи на врата си за периода от 30 дни яка, както и да приема антикоагуланти. Според изложеното в исковата молба, здравословното състояние на ищеца силно се влошило в резултат на преживяното ПТП, което дало отражение и на психиката му. Според лекарските прогнози, болките щели да отминат, но съществувала вероятност от манифестирането им, както и движенията в областта на фрактурите да останат болезнени и ограничени. За така описаните обстоятелства са претендирани 150 000 лева – застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени в резултат на ПТП и 1 865,25лв. - обезщетение за имуществени вреди.

Освен в исковата молба, същите телесни увреждания са релевирани в подадената до „ЗАО ОЗК-Застраховане“ АД молба за щета, в частта касаеща ищеца Р. А. А. /л.18-20 от гр.д. № 8616/2018г. по описа на СГС/, като целта на предявеното искане пред застрахователя е последният да определи и изплати съобразно съдебната практика и получените травми обезщетение за претърпените неимуществени вреди, настъпили в резултат от процесното ПТП.

При липсата на определяне на доброволно изпълнение от застрахователя, се е породило правото на иск за обезщетение за всички неимуществени вреди, които са в пряка

причинно-следствена връзка с увреждането.

С Решение № 4921 от 04.02.2020г. постановено по гр. № 8616/18г., СГС е осъдил Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД да заплати на Р. А. А. сумите 1 865,25лв. – обезщетение за имуществени вреди и 70 000,00 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законна лихва върху посочените суми, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Срещу така постановеното решение е било образувано в.гр.д.№ 2954/2020г. по описа на Апелативен съд – София, по жалби на двете страни. В хода на производството, развило се пред Апелативен съд – София са представени нови доказателства във връзка с новонастъпили факти, а именно с Протоколно определение от 14.09.2020г. по НОХД № 448/2020г. на РС - Хасково е било одобрено споразумение, сключено с прокуратурата, като причинилият катастрофата водач Х. Н. признал своята вина. На основание чл. 300 от ГПК вр. чл. 413, ал. 2 вр. ал. 3 от НПК, същото има задължителна сила за гражданския съд по отношение на въпросите за деянието и механизмът на настъпване, неговата противоправност и вината на дееца.

С Решение №5 от 05.01.2021г. Апелативен съд - София е отменил първоинстанционното решение в частта за присъденото обезщетение за неимуществени вреди, като е осъдил Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД да заплати **още 10 000,00 лв.** обезщетение за неимуществени вреди. Така общо присъденото в полза на Р. А. А. обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 80 000,00 лв. Решението не е обжалвано и е влязло в законна сила на 01.03.2021г., като за присъдените суми са били издадени и изпълнителни листове в полза на Р. А..

В хода на производството, развило се пред СГС, е била допусната и изготвена Комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза (КАТСМЕ), заключението на която в медицинската си част, е изградено на една и съща фактическа основа и налична медицинска документация, с тази по настоящото дело, което се установява при обсъждането на експертизата като писмено доказателство, съдържащо се в изисканото и прието по настоящото дело гр. № 8616/18г., по описа на СГС.

От заключението на назначената по настоящото дело съдебномедицинска експертиза /л. 166-167, л. 284-285 от делото/, и представената и приета по делото медицинска документация се установява, че вследствие на ПТП от 11.10.2017г., ищецът Р. А. е получил следните травматични увреждания: счупване на 5-ти шиен прешлен; счупване на 7-ми шиен прешлен; счупване на дясна ключица; счупване на тялото на дясната бедрена кост; счупване на тялото на лявата бедрена кост; счупване на кръстеца на таза и на дясната хълбочна кост; контузии на десен бял дроб, които травми били в пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. Чрез операции било извършено открито наместване с вътрешна фиксация за всяко едно от счупванията на бедрените кости. Счупването в областта на врата било лекувано с имобилизация с шийна яка. Счупената дясна ключица била лекувана чрез обичайна имобилизация, а контузията на белия дроб консервативно с медикаменти.

В съдебно заседание за конкретно описаните в исковата молба травматични увреждания, за които ищецът претендира, че не е бил обезщетен в предходното, развило се пред СГС и Апелативен съд – София производство, вещото лице излага становище, според което счупените шийни прешлени влизат в общ симптомокомплекс – счупване на прешлени в шийния отдел, причинени от един и същ травмиращ източник, съвместно причиняващи затруднение в движението на шията, което било лекувано чрез консервативен метод – обездвижване с твърда яка.

От поставената допълнителна задача на СМЕ, извършения личен преглед на ищеца Р. А., и изслушването на вещото лице д-р Х. Е. в съдебно заседание се установява, че А. имал оперативни симетрични белези по протежение на двете бедра от външната им страна с дължина 18 см., като поставените импланти към настоящия момент не били свалени.

При обсъждане на заключението, съгласно чл.202 ГПК, следва да се вземе предвид, че в заключителната част на наличната в кориците на приобщеното по настоящото дело, гр. д. № 8616/18г. по описа на СГС, КАТСМЕ, което заключение съдът цени като писмено доказателство, се установява, че вещото лице е оТ.орило и на въпроса формулиран в исковата молба досежно наличие на трайни последици за здравословното състояние на ищеца, получени вследствие процесните увреждания и по-конкретно относно обстоятелството, че в резултат на оперативните намеси в областта на двете бедра, ще останат белези по външната страна на двете бедра с дължина по около 14 см., имащи траен характер.

Според вл. д-р Е., възстановителният процес във връзка със затруднението в движението на врата, дължащо се на счупването на шийните прешлени е траял около 12 месеца, като към настоящия момент движенията на врата са напълно възстановени със запазена пълна подвижност. Вещото лице заявява, че в случая става въпрос за едно зарастване на костни структури без усложнения, като срокът за възстановяване не е повлиян. Състоянието на десния бял дроб, дължащо се на контузия, е било възстановено напълно за около два месеца, а породеното към момента на приемането на ищеца в болница разстройство на здравето – временно опасно за живота вследствие на тази контузия е било преодоляно за времето на престоя в болница с проведеното медикаментозно лечение.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ с договора за застраховка „Гражданска оТ.орност“, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума, оТ.орността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

Увреденото лице, спрямо което застрахованият е оТ.орен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска оТ.орност“ (чл. 432, ал. 1 КЗ). Застрахователят по задължителната застраховка „Гражданска оТ.орност“ по смисъла на чл. 429, ал. 1 и чл. 477 КЗ оТ.аря за чужди виновни действия и по характер оТ.орността му е гаранционно – обезпечителна. ОТ.орността на застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска оТ.орност“ е функционално обусловена от деликтната оТ.орност на застрахования – пряк причинител на увреждането.

Разпоредбата на чл. 51, ал. 1 ЗЗД регламентира пълното обезщетяване на понесените при непозволено увреждане неблагоприятни последици за пострадалия. На репарирание подлежат както вредите, които са настъпили, така и вредите, които ще настъпят, стига те да са пряка и непосредствена последица от деликта - т. 1 на ППВС № 4/1968 г.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, по справедливост. Това понятие обаче не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението. Обезщетението за неимуществени вреди следва в най-пълна степен да възмезди увреденото лице, без да става източник на неоснователно обогатяване. Обезщетението не следва да надвишава достатъчния и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди.

По отношение на неимуществените вреди, последващото обезщетяване би било неоснователно, само ако настъпването им е било взето предвид в предходното производство и е формирало размера на присъденото обезщетение.

В конкретният случай, при внимателен анализ и цялостна преценка – поотделно и в съвкупност на приобщения по делото доказателствен материал, и от допуснатата и изслушана в настоящото производство СМЕ, може да се направи обоснован извод, че претендираното от ищеца обезщетение за неимуществени вреди, вследствие настъпили телесни увреждания: счупване на 5-ти шиен прешлен; контузия на десен бял дроб; видими

загрозяващи белези по тялото на ищеца Р. А. са били взети предвид при формиране размера на обезщетението, присъдено с влезли в сила съдебни решения.

Настоящият състав намира, че твърдяните в искова молба вх. № 7385/11.10.2022 г. увреждания са били предмет на обсъждане по влезлите в сила Решение № 4921 от 04.02.2020г., постановено по гр. № 8616/18г. на СГС и Решение № 5 от 05.01.2021г. по в.гр.д. №2954/2020 на Апелативен съд – София, и са били взети предвид при определяне размера на обезщетението за претърпени в резултат на ПТП от 11.10.2017г., неимуществени вреди.

Твърденията на ищеца, основаващи се на мотивите на решението на Апелативен съд – София, че уврежданията не са били описани в исковата молба, респ. че за тях не е претендирано обезщетение в развилото се предходно производство, не кореспондират с фактическата обстановка и по-конкретно с искова молба вх. №89476 от 27.06.2018г., инициирала производството пред СГС, в която както бе споменато по-горе са релевирани и претендираните по настоящото производство телесни увреждания, като в нея е записано: *...,прекъсване на контура на дясната ламина на 5-ти цервикален прешлен“;...,тялото на С7 също леко снижено“;...,наличие на контузионни промени на белите дробове, вдясно по паренхимата“...* Що се отнася до претенцията, основаваща се на видими загрозяващи белези по тялото на ищеца, тяхното наличие и перманентният им характер, също са били предмет на обсъждане, видно от от.ор на вещото лице на въпрос № 3 /л.137 от гр. д. № 8616/18г. по описа на СГС/, поставен именно от ищцовата страна в исковата молба по предходното производство.

Претендиращият обезщетение за вреди може да предяви с иск цялото свое вземане за всички вреди (в т.ч. бъдещите), произтичащи от едно увреждане, но той може да избере да предяви с иск само част от вземането си. В първия случай нови вреди може да се претендират само при ексцес, а във втория ищецът може да предяви в отделно производство непредявените части от вземането си за обезщетение. Съществуват различни начини за предявяване на частичен иск. Общото за всички тях е, че в исковата молба трябва да има изрично посочване, че искът е частичен, липсва ли такова посочване, счита се, че с иска е предявено цялото вземане за обезщетение на всички вреди (в т.ч. бъдещите). Един от начините за предявяване на частичен иск е, като се претендира определена абсолютна сума с изричното посочване, че тя е част от цялото обезщетение за всички вреди (в този случай посочването на дробната част или на размера на цялото обезщетение в исковата молба е излишно). Друг начин за предявяване на частичен иск е, като се претендират вредите, настъпили през определен период от време с посочване на началото и края му (напр. от извършването на деликта до предявяването на иска, за времето на инвалидизацията от определена до определена дата и др.), или като се претендира обезщетение за отделни увреждания с посочването им. (така Решение № 196 от 12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1724/2009 г., IV г. о., ГК). Така обективизираните иски претенции обаче, в конкретния случай, при установената фактическа обстановка и след обсъждане на наличния доказателствени материал, не сочат наличието на някоя от горните хипотези.

За пълнота следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 202 от ГПК, заключението на вещото лице не е задължително за съда, а то следва да се обсъжда с другите доказателства по делото. Наличието на разминаване в експертизата досежно причинените телесни увреждания на ищеца, в заключителната част на КАТСМЕ и нейната констативна част, и приетите за установени в Протоколно определение от 14.09.2020г. по НОХД № 448/2020г. на РС-Хасково, с което е било одобрено споразумение, сключено между виновния водач Н. и прокуратурата, не е било поставяно за обсъждане от страните. Ищецът е имал възможност да оспори заключението на вещото лице, да направи допълнителни доказателствени искания в хода на развилите се, както пред СГС, така и пред Апелативен съд - София производства, а така също да атакува въззивното решение по реда на касационното обжалване пред ВКС. Никой от предвидените в процесуалния закон способи не е бил използван от ищеца, и решенията са влезли в законна сила.

С оглед изложеното и като съобрази, че за претендираните в настоящото

производство вреди вече е било присъдено обезщетение, последващо обезщетяване на същите вреди в настоящото производство се явява неоснователно, поради което ищцовата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Поради неоснователността на иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди възраженията на ответната страна не следва да бъдат обсъждани.

Неоснователността на главния иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, води до отхвърляне и на обусловената претенция за присъждане на законна лихва върху претендираната сума.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал. 3 от ГПК, претенцията на ответника за разноски следва да бъде уважена и ищецът следва да понесе тежестта от деловодните разноски, сторени от ответника по настоящото дело. Видно от представен списък по чл. 80 от ГПК, същите възлизат на 10 680 лв., от които 9 480 лв. с ДДС – платено адвокатско възнаграждение и 1 200 лв. – депозити за вещи лица.

Възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение по чл. 78, ал. 5 от ГПК, релевирано от ищеца е основателно. Адвокатското възнаграждение следва да се определи по реда на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ в последната и редакция/. Дължимото адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ответника по чл.7,ал.2,т.4 от наредбата е в размер на 5580,00 лв. с ДДС. В останалата му част до 9480,00 лв. с ДДС претендираното адвокатско възнаграждение се явява прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. / чл.78,ал.5 ГПК /. Разноските за вещи лица сторени от ответната страна в размер на 1200,00 лв. – депозити за вещи лица са дължими в пълния претендиран размер, с оглед изхода на делото.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Р. А. А., ЕГН *****, действащ лично, както и със знанието и съгласието на своята майка Г. С. М., с общ постоянен адрес: ****, чрез Адвокатско дружество „Г. и М.“, представлявано от адв. К. Г., със съдебен адрес: ****, против Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от А. Л. и Р. Д. – изпълнителни директори осъдителен иск в размер на 50 000,00 лева - обезщетение за неимуществените вреди и акцесорната претенция за лихва върху тази главница, като неоснователни.

ОСЪЖДА Р. А. А., ЕГН *****, действащ лично, както и със знанието и съгласието на своята майка Г. С. М., с общ постоянен адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ** на Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-Застраховане“ АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от А. Л. и Р. Д. – изпълнителни директори, сторените в настоящото производство деловодни разноски в размер на 6780, 00 лв., от които 5580, 00 лв. с ДДС - платено адвокатско възнаграждение и 1 200 лева – депозити за експертизи.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – Пловдив, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Хасково: _____